

Πρὸς ἐξέτασιν τῆς ἡλικίας τῶν ὧν τὸ γαλλικὸν περιοδικὸν „La Nature“ παρέχει τοῖς ἀναγνώσταις του τὴν ἐξῆς συμβουλὴν, ἣν καὶ ἡμεῖς συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους. Διαλύομεν δύο οὐγγίαις μαγειρικοῦ ἄλατος ἐντὸς δοχείου, κατὰ τὸ ἥμισυ πλήρους ὕδατος. Τὸ νοπὸν ὧν βυθίζεται εἰς τὴν διάλυσιν ταύτην καὶ κατέχεται ἀμέσως εἰς τὸν πυθμένα τοῦ δοχείου, τὸ τεχθὲν ὅμως τὴν προηγουμένην ἡμέραν δὲν καταπίπτει μέτροι τοῦ πυθμένου, τὸ ἔχον ἡλικίαν τριῶν ἡμερῶν αἰωρεῖται ἐν τῷ μέσῳ, ἐν ᾧ τὸ ἐπιτραχίλιον μένει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας καὶ προεξέχει μάλιστα αὐτῆς.

Ὁ βίος τοῦ Φερδινάνδου Λεσσέφ δὲν ἦτο βέβαια φυσικὸν νὰ διαρρεύσῃ ὡς ὁ τοῦ τυχόντος γαιοκτῆμονος ἀνευ ἐνδιαφερόντων ἐπεισοδίων, τὸ δὲ περιεργότερον μεταξὺ τῶν πλείστων τοιούτων εἶνε τὸ ἐξῆς, ὅπερ ἀνεκάλυψε καὶ διεκωδώνισεν ὁ βερολιναῖος τύπος κατὰ τὴν τελευταίαν τοῦ μεγαλοφυοῦς Γαλάτου διατριβὴν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς γερμανικῆς Αυτοκρατορίας. Ὁ Λεσσέφ καὶ ὑπὸ σωματικῆν ἐποψιν εἶνε ἐν τῶν ἐκτάκτων ἐκείνων φαινομένων, εἰς τὰ ὅποια ἡ φύσις ἐχάρισεν ἔσθην δύναται νὰ χαρίσῃ ῥώμην καὶ εὐεξίαν διὰ νὰ παρατείνωσι τὸν ἐπὶ γῆς δραστηριώτατον βίον των μέχρις ἑκατὸν καὶ πλέον ἐτῶν. Τώρα, ὀγδοήκοντα καὶ δύο ἐτῶν γέρον, διατηρεῖ ὁ δαιμόνιος ἀνὴρ ὅλην τὴν δροσερότητα τῆς νεανικῆς τῶν ἐγγύων του ἡλικίας, περὶ αὐτοῦ δὲ τοῦλάχιστον ἀληθεύει ἡ ἀραβικὴ ἐκείνη ῥῆσις, καθ' ἣν οἱ ἥρωες εἶνε πάντοτε προωρισμένοι δις κατὰ σειράν ν' ἀπολαύσωσι τοῦ ἐπιγείου βίου. Χηρεύσας ὡς πατὴρ ἀγέλης ὅλης τέκνων ἐνυμφεῦθη πρὸ δεκαετίας μύλις, ἥτοι ἡλικίας 68 ἐτῶν, δεκαοκταετίδα νεάνιδα, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ἄλλην ἡμίσειαν δωδεκάδα παίδων. Τὸ ἀπίστευτον ὅσον καὶ γόνιμον τοῦτο συνοικέσιον συναμολογήθη κατὰ τὸν ἀκόλουθον ρωμαντικώτατον τρόπον. Ὁ Λεσσέφ ἐσύχναζε τακτικῶς κατὰ τὰς περιοδικὰς ἐν Παρισίοις διατριβάς του παρὰ τινι παλαιῷδεν γνωστῇ αὐτῷ οἰκογενείᾳ, ἐπιτόμιμα δὲ νὰ συνδιαλέγεται μετὰ τῶν εὐγενῶν τοῦ οἴκου ἐκείνου θυγατέρας, πρὸς αἷς δὲν ἀπέκαμνε νὰ διηγήται τὰς περιδείας του καὶ τὰ ποικίλα κατ' αὐτὰς ἐπιεισόδια του. Μνημονεύσας ἡμέραν τινὰ καὶ τῶν ἀνὰ τὴν Παλαιστίνην ὀδοποριῶν του ἀνέφερεν, ὅτι ἔνεκα τῆς χηρείας του ἦτον ἐκτεθειμένος εἰς πολλοὺς ἀπὸ μέρους τῶν Ἀράβων κινδύνους, οἱ ὅποιοι συχνότατα τὸν παρηγόλουν δι' ὑπόπτων ἐρωτήσεων, διότι οἱ καλοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι δὲν κατώρθωσαν ποτέ οὐδὲ νὰ φαντασθῶσι κἀν, ἔτι δύναται νὰ ζῆσθαι ὁ ἄνθρωπος ἀνευ συζύγου. Ἡ ὠραιότης ἐκ τοῦ γυναικείου του ἀκροατηρίου ἐτόλμησε καὶ ἠρώτησε τὸν Λεσσέφ, διατί τότε δὲν νυμφεύεται λοιπόν; — „Διότι εἶμαι γέρον ἤδη“, ὑπέλαβεν ὁ Λεσσέφ, καὶ μετ' ὀλίγον προσέθηκε, „καὶ διότι μόνον νέαν γυναῖκα δύναμαι ν' ἀγαπήσω, καὶ διότι καμμία βέβαια νέα δὲν θέλει νὰ με πάρῃ!“ — „Τίς οἶδε;“ ἀπήντησε τότε ἡ σεμνὴ κόρη καὶ ἔμεινε συλλογισμένη. Ὁ Λεσσέφ ἤρχισε νὰ διηγῆται ἄλλα πράγματα καὶ μεταξὺ λόγων ὠμίλησε καὶ περὶ τῶν ὠραίων τῆς Ἰερικοῦς ῥόδων, τὰ ὅποια ἔχουσι μάλιστα τὴν περιεργὸν ιδιότητα ν' ἀνθίζουσιν ἀφοῦ μαρνανθοῦν καὶ ξηρανθοῦν, ἅμα τὰ βάλῃ τις εἰς τὸ νερόν.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὅταν πάλιν ἐπισκέφθη κατὰ τὴν συνήθειάν του ὁ Λεσσέφ τὴν οἰκογένειαν, ἡ ὠραία κόρη τὸν ἐπλησίασε καὶ προσέφερεσα ἐντὸς ποτηρίου ῥόδον δροσερώτατον εἶπε πρὸς τὸν Λεσσέφ: „Ὅ,τι θαῦμα ἔκαμε τὸ νερόν εἰς αὐτὸ τὸ ῥόδον, τὸ ἴδιον ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ καὶ ὁ ἔρωσ εἰς τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν.“ Ὁ Λεσσέφ δὲν ἐχρειάσθη πολλὴν ὥραν διὰ νὰ ἐνοήσῃ τὸν ὑπαινεγμὸν καὶ μετ' ἀγάπης ἀτενίζων πρὸς τὴν κόρην εἶπεν: „Ἄν ἔγῃς τὸ θάρος, κόρη μου, νὰ ἐνώσης τὴν οὐχὴν σου μετὰ τὴν ἰδικὴν μου, ἰδοὺ, ἔγεις τὴν χεῖρά μου!“ — Ὁ γάμος οὗτος ὑπῆρξεν εὐτυχέστατος καὶ ἡ μετὰ δεκαετῆ σήμερον συμβίωσιν ἀκμαιοτάτη γυνή, ἥτις συνάδευσε τὸν ἐπιχειρηματικώτατον σύζυγον καθ' ὅλα τὰ μακρὰ καὶ ἐπίπονα ταξιδία του, ὅταν ἀρχίσῃ ὁ Λεσσέφ καμμίαν διήγησιν, κρέματα αὐτῆ ἀπὸ τῶν χειλῶν του καταγοητευμένη.

Τὸ κυριώτερον ζήτημα, ὅπερ ἐπασχολεῖ τὰς ἀνωτέρας τάξεις τῆς ὑψηλῆς ἐν Πετροπόλει ἀριστοκρατίας, εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ διαδόχου τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου. Ὁ εὐγενὴς νεανίας ἀνεκάλυψε πρὸ πολλοῦ χρόνου, ὅτι εἶνε κάτοχος λαμπρᾶς φωνῆς, ἀλλὰ συμμορφούμενος πρὸς τὰς συμβουλὰς τῶν ἱατρῶν καὶ παιδαγωγῶν του ἀπέσχεν ἐπὶ τινὰ χρόνον τῆς μουσι-

κῆς, ἕως οὗ ὁ ὄργανισμος του ἀναπτύχθῃ τελείως καὶ ἐνισχυθῇ το σῶμά του. Πρὸ τίνος ἐπανεληφθῆσαν αἱ μουσικαὶ ἀσκήσεις καὶ κατ' αὐτὰς ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ μέλλον αὐτοκράτωρ πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν δύναται διὰ τοῦ φωνητικοῦ του ὄργάνου νὰ κινήσῃ τὸν φθόνον τῶν ἀρίστων αἰδοῶν τῆς ἐποχῆς μας. Ἀπεδείχθη δὲ προσέτι, ὅτι τρέφει οὐχὶ μικρὰν κλίσιν πρὸς τὴν μουσικὴν, προτιμᾷ δὲ ἰδιαζόντως τὸ λυρικὸν εἶδος.

Πρὸ τίνος ἐγένετο ἐν Παρισίοις ἡ δημοπρασία τῶν βασιλικῶν κοσμημάτων καὶ τῶν ἀδαμάντων, οἵτινες ἠκτινοβόλουν ἄλλοτε ἐπὶ τοῦ αυτοκρατορικοῦ καὶ βασιλικοῦ στέμματος τῶν γάλλων ἡγεμόνων καὶ ἡγεμονίδων. Ὑπὲρ τοῦς 250 ἐντόπιοι καὶ ἔξωτι ἀγαρασταὶ παρουσιάσθησαν, θέλοντες ν' ἀποκτήσωσι τὰ λαμπρὰ ταῦτα κειμήλια τῆς γαλλικῆς αὐλῆς. Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν ἐπωλήθησαν τοιαῦτα ἀξίας 505,700 φράγκων, ἐκ τούτων δὲ τὰ πλείστα ἠγόρασαν γάλλοι χρυσοκόμοι ἐκ Λυὼν, οἵτινες λέγεται ἐνήργησαν τὴν ἀγορὰν ταύτην κατ' ἐντολήν τοῦ ἐξορίστου κόμητος τῶν Παρισίων, ὅστις, ὡς γνωστόν, εἶνε μνηστὴρ τοῦ γαλλικοῦ θρόνου. Τὴν δευτέραν ἡμέραν εἰσπράχθησαν 450,000 φράγκων καὶ κατὰ τὰς ἐφεξῆς ἡμέρας τῆς δημοπρασίας ἐπωλήθησαν διαδοχικῶς τὰ ἀδαμαντοκόλλητα καὶ τὰ μᾶλλον βαρῦτιμα βασιλικὰ στέμματα. Ὁ χρυσοκόμος καὶ ἀδαμαντοπώλης τῆς αὐλῆς τοῦ Λονδίνου ἐφθασεν εἰς Παρισίους ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ ν' ἀγοράσῃ τὰ μεγαλοπρεπέστερα καὶ λαμπρότερα τῶν κοσμημάτων διὰ τὴν προσεχῆ ἑορτὴν τῆς πεντηκονταετηρίδος τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσεως τῆς βασιλείας Βικτωρίας.

Ὁ διοργανωτὴς τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ καὶ μέγας τῶν ἡμερῶν μας στρατηλάτης κόμης Μόλτικε ἤρχισεν, ὡς εἶνε γνωστόν, τὸ στρατιωτικὸν του στάδιον ἐν Δανιμαρκίᾳ. Ἐκεῖ ὅμως ὁ εἰσέτι νεαρὸς ἀξιωματικὸς δὲν εἶχεν ἐκτιμηθῆ κατ' ἀρχὰς καὶ διὰ τοῦτο ἐγκαταλείψας τὴν θέσιν του εἰςτῆλθεν εἰς τὴν ἐν τῷ πρωσικῷ στρατῷ ὑπηρεσίαν, ὅπου παρέιχτο εἰς τὴν στρατηγικὴν του μεγαλοφυΐαν πρόσφορον στάδιον ἐνεργείας. — Ὁ πρίγκηψ Εὐγένιος ἐζήτησε νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸν γαλλικὸν στρατὸν ὑπὸ Λουδοβίκου τὸν ΙΑ'. Ἄλλ' ὁ μονάρχης οὗτος τὸν περιεφρόνησε καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ καταφύγῃ εἰς Αὐστρίαν, ἀργότερον ὅμως πικρῶς μετενόησε διὰ τὴν πρῆξιν του ταύτης. Παρόμοιον τι συνέβη καὶ εἰς τὸν αὐστριακὸν στρατάρχην Λάουδον. Νέος ἔτι ὢν παρουσιάσθη ἐνώπιον Φρειδεरिकοῦ τοῦ Β'. ὅστις ὅμως τὸν ἀπέπεμψε λέγων: „τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ ἀνδρώπου δὲν μοὶ ἀρέσκει“. Βραδύτερον ὅμως εἰς τὰς μάχας παρὰ τὴν Χόγκριχ, Κούνερσδορφ, Γλάις καὶ Σβάτινιτς πικρῶς μετενόησε, διότι εἶχεν ἀποπέμψῃ ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας του τοιοῦτον ἄνδρα. Ἐκ τοιούτων συμπτώσεων ἐξαρτῶνται πολλάκις συμβάντα καὶ πράγματα, τὰ ὅποια μεγάλῃ ἔχουσι σημασίαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ. Τίς οἶδε τίνα ὄψιν θὰ εἶχε σήμερον ὁ κόσμος ἐάν, ὁ μὲν Μόλτικε ἔμεινε ἐν Δανιμαρκίᾳ, ὁ Εὐγένιος δὲ ἐν Γαλλίᾳ καὶ ὁ Λάουδον ἐν Πρωσσίᾳ.

Ἡ δρόσος τοῦ Μαΐου ἔχει κατὰ τὴν δημόδη πίστιν ἱαματικὴν δύναμιν. Κατὰ τὸν Μεσαιῶνα αἱ κυριαὶ ἐχρησιμοποιοῦν αὐτὴν πρὸς καλλοπισμὸν των καὶ τὴν ἐνόμιζον ὡς φάρμακον κατὰ τῆς ὑπερμέτρου εὐσαρκίας. Οἱ δὲ Ἀλχημισταὶ ἐδόξαζον ὅτι ἡ πάχνη αὕτη, συλλεγομένη πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἦτον ἐπιτηδεῖα εἰς παρασκευὴν διαφόρων ἀποκρῶφων φαρμάκων. Ἐν Γαλλίᾳ καὶ πρὸ πάντων ἐν τοῖς πέριξ τοῦ Ποατοῦ μέχρι τῆς σήμερον ἐπικρατεῖ παρὰ τῷ λαῷ τὸ ἔθιμον, αἱ ὑπὸ τῶν βελῶν τοῦ ἔρωτος τετραυματισμένοι νεάνιδες νὰ βρέχωνται διὰ τοιαύτης πρῶνῆς δρόσου, ὅπως ἐπισύρωσι ἐφ' ἑαυτὰς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ ἐρωμένου. Ὅπως τὸ ἔαρ ἀνάζωγονεῖ καὶ διαθερμαίνει τὴν ἀποναρκαθεῖσαν φύσιν, οὕτω καὶ ἡ δρόσος τοῦ Μαΐου νέαν ἐπιπέει δύναμιν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν.

Ὁ ἄγγλος κόμης Ἐσσεξ εἶχεν εἰπεῖ ποτε ἐν ἐξάφει ὀργῆς πρὸς τινὰ μοναχόν: „Ἡξίζε νὰ διατάξω νὰ σὲ ρίψουν εἰς τὸν Τάμεσιν!“ — „Μπορεῖτε νὰ τὸ κάμετε, ἀπήντησεν οὗτος ἀπαθῶς: ἡ ἀπόστασις μέχρι τοῦ οὐρανοῦ εἶνε ἡ αὐτὴ καὶ διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης.“